

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΛΟΓΩ ΚΡΙΣΗΣ

Ελληνόπουλα που διαπρέπουν ανά την υφήλιο

» ΣΕΛ. 18

Ελληνες, 30άρηδες, μετανάστες

Κοίταζαν ψηλά, έφυγαν μακριά...

Η Ελλάδα δεν τους χώρεσε. Αιτία όχι μόνον η ανεργία, αλλά και το εκπαιδευτικό σύστημα, η έλλειψη υποδομών και η νοοτροπία. Και οι τέσσερις, λίγο πριν και λίγο μετά τα 30, ανήκουν στη νέα γενιά μεταναστών που διαπρέπει στο εξωτερικό...

Της ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Ελίνα Χατζηχρόνου
32 ετών

Concept designer
στα καταστήματα
του Calvin Klein

ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Μανουέλα Σοφιανοπούλου
29 ετών

Οστεοπαθητικός/
pilates instructor

ΛΟΝΔΙΝΟ

«Με τη νοοτροπία του “Ελληνάρα” δεν μπορεί κανείς να πάει μπροστά»

Η «**ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ** του Ελληνάρα» και όχι η ανεργία ήταν ο λόγος που στις αρχές της κρίσης η Ελίνα Χατζηχρόνου έφυγε από την Ελλάδα στο Μιλάνο.

Όταν ξεκίνησε να εργάζεται στον χώρο του design ήταν ακόμα φοιτήτρια στο τμήμα Μηχανικών Σχεδίασης Συστημάτων και Προϊόντων του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Τη στιγμή που οι περισσότεροι φίλοι της έστειλαν βιογραφικά χωρίς απάντηση, εκείνη δούλεψε σε μεγάλη πολυεθνική στην Αθήνα και αιοβανόιαν, όπως λέει, «τυχερά».

«Γρήγορα τα πράγματα άλλαξαν και συνειδητοποίησα ότι με τη νοοτροπία του “Ελληνάρα” δεν μπορεί κανείς να πάει μπροστά. Σου λένε “εγώ τα ξέρω όλα και εσύ είσαι μικρός, δεν ξέρεις τίποτα” και “έχω έναν γνωστό που θα μας κάνει γρήγορα και φθηνότερα τη δουλειά”. Ετσι δεν προχωράς. Κι εγώ στόχευα ψηλά. Έφυγα για μεταπτυχιακό στο Πολυτεχνείο του Μιλάνου».

Με τα πρώτα βιογραφικά που έστειλε βρήκε απάντηση. Εργάστηκε στον οικο του Salvatore Ferragamo στη Φλωρεντία και στο γραφείο της Zaha Hadid Architects στο Λονδίνο, όπου προσλήφθηκε μέσω LinkedIn. Ακολούθησε η πρόταση για τη θέση της concept designer στον Calvin Klein.

Σήμερα, με έδρα το Αμστερνταμ, σχεδιάζει την αρχιτεκτονική του χώρου των καταστημάτων της εταιρείας στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή.

Καθημερινά, πάνε δουλειά στις 9 και τελειώνει αυστηρά στις 6, το εισόδημά της είναι αρκετά υψηλό, με μεγάλο φόρο (47% στο 70% του μισθού της), αλλά η ίδια αισθάνεται δημιουργική και απολαμβάνει τη ζωή στην Ολλανδία. Το όνειρό της είναι να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες και να γυρίσει στην Ελλάδα.

«Έστειλα 5 βιογραφικά και μου πρότειναν συνεργασία και οι 5 κλινικές»

ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ πέρασε πρώτη στο ΤΕΙ Φυσιοθεραπείας, πήρε πτυχίο στα τέσσερα χρόνια και, παράλληλα, εκπαιδεύθηκε στο pilates. Έφυγε στο Λονδίνο, γιατί στην Ελλάδα δεν υπήρχε σχολή οστεοπαθητικής, και σπούδασε χωρίς διδάκτρα στο British College of Osteopathic Medicine.

Το υψηλό κόστος της ζωής στο Λονδίνο καλύφθηκε με φοιτητικό δάνειο, που αποπλήρωσε σταδιακά δουλεύοντας ως δασκάλα pilates. Αποφοίτησε με έπαινο και αμέσως βρήκε δουλειά: «Έστειλα πέντε βιο-

γραφικά και μου πρότειναν συνεργασία και οι πέντε κλινικές», λέει η 29χρονη Μανουέλα Σοφιανοπούλου.

«Δεν γύρισα μετά τις σπουδές, γιατί είχα περισσότερες ευκαιρίες να εξασκήσω το επάγγελμά μου σωστά στην Αγγλία. Από τον πρώτο μήνα έβλεπα 20-25 ασθενείς την εβδομάδα. Μέσα σε τρία χρόνια έφτασα τους 40. Η πληρωμή της ανά ασθενή κυμαίνεται μεταξύ 25-40 λιρών, προ φόρων».

Δουλεύει περίπου 6 ώρες την ημέρα και δύο ημέρες την εβδομάδα εκτός Λονδίνου.

«Η διαβίωση είναι ακριβή. Συγκρατικό και έτσι τα μηνιαία έξοδα ενοικίου, λογαριασμών, μετακίνησης, φαγητού, διασκέδασης και τα επαγγελματικά έξοδα εγγραφής στο σωματείο ασφαλείας και περαιτέρω εκπαίδευσης φτάνουν περίπου τις 2.000 λίρες».

«Από την Ελλάδα μου λείπουν μόνον η οικογένεια, οι φίλοι και ο καλός καιρός. Ενδεχόμενο επιστροφής δεν υπάρχει. Υπάρχει, όμως, σχέδιο για μετεκμίστη στη Γαλλία».

Κουρής Καλλιγής
32 ετών

Διευθύνων σύμβουλος της Addapp

ΣΑΝ ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ

«Ηθελα να δημιουργήσω, αλλά η Ελλάδα είναι πολύ φτωχή στο να δίνει κίνητρα»

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ του χτυπάει λίγο πριν από τις 6 το πρωί στο Σαν Φρανσίσκο. Είναι ώρα για τις πρωινές τηλεδιασκέψεις με τους συνεργάτες του στην Ευρώπη. «Τελειώνω κατά τις 10 και ξεκινάω να δουλεύω», λέει ο 32χρονος Κουρής Καλλιγής, διευθύνων σύμβουλος και συνιδρυτής της Addapp, μιας tech startup που καινοτομεί σε θέματα υγείας και άσκησης.

Με πτυχίο στις Διεθνείς Οικονομικές Σχέσεις στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης και μεταπτυχιακό στο Warwick στην Αγγλία, στις αρχές της κρίσης βρέθηκε μετέωρος: «Ηθελα να δημιουργήσω και η Ελλάδα είναι πολύ φτωχή στο να δίνει κίνητρα. Αυτή είναι η πραγματική χρεοκοπία της χώρας, όχι η οικονομική».

Στην αρχή δοκίμασε τις δυνάμεις του στις Βρυξέλλες: «Εστειλα βιογραφικά σε περίπου 20-25

εταιρείες και πέντε με κάλεσαν σε συνέντευξη». Το 2013, η πολυεθνική εταιρεία, στην οποία εργαζόταν, τον επέλεξε ανάμεσα από 5.000 εργαζομένους για να τρέξει ένα πρότζεκτ καινοτομίας και το επιχειρηματικό του σχέδιο ενθουσίασε το διοικητικό συμβούλιο. «Τους έπεισα να επενδύσουν πάνω μου. Τον Ιανουάριο του 2014 είμαι στο Σαν Φρανσίσκο και ψάχνω επενδυτή. Τρεις μήνες μετά ιδρύουμε μια θυγατρική με χρήματα της εταιρείας μου και του Αμερικανού επενδυτή που βρέθηκε, ο οποίος απαιτούσε να μετακομίσω. Έκανα αίτηση για work VISA στην Αμερική, την οποία και πήρα μετά κόπων και βασάνων».

Καθημερινά, δουλεύει μέχρι τις 10 το βράδυ, ο μισθός του είναι τετραπλάσιος από αυτόν που θα έπαιρνε εδώ και τη διαμονή καλύπτει η εταιρεία του.

Γιώργος Πανουσόπουλος
29 ετών

Professional Services Manager για τη Wynnard Group

ΛΟΝΔΙΝΟ

«Έφυγα λόγω της προοπτικής ανέλιξης και της νοτιοτροπίας»

ΔΕΧΘΗΚΕ πρόταση μέσω LinkedIn από μια μεγάλη εταιρεία λογισμικού στο Λονδίνο, ενώ ζούσε κι εργαζόταν στην Ελλάδα.

«Οι κύριοι λόγοι που έφυγα ήταν η προοπτική ανέλιξης και η νοτιοτροπία του τύπου "η κατάσταση είναι καλή, ας κλάψουμε τη μοίρα μας και ας ριζώσουμε τις ευθύνες σε όλους εκτός του εαυτού μας"», λέει ο Γιώργος Πανουσόπουλος, απόφοιτος του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου.

«Εδώ υπάρχουν καλύτερες προϋποθέσεις για να βο-

πθήσω τη χώρα μου και τους δικούς μου ανθρώπους στην Ελλάδα».

Οι αποδοχές του είναι περίπου τετραπλάσιες σε σχέση με αυτές που έπαιρνε και η εταιρεία παρέχει πρόνομη «όπως bonus επίτευξης στόχων και εργασία από το σπίτι, όποτε το επιθυμώ».

Αναφερόμενος στο κόστος διαβίωσης, λέει ότι, εξαιρουμένου του ενοικίου και των μετακινήσεων, «δεν διαφέρει πολύ από την Αθήνα της κρίσης. Λογαριασμοί, σουπερμάρκετ, ρούχα και φαγητό πολλές φορές είναι φθηνότερα από την Ελλάδα».